Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 353 688 van 29 september 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat V. CHRISTIAENS**
Torhoutsesteenweg 335
8400 OOSTENDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 2 november 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 3 juni 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 juli 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 augustus 2026.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die *loco* advocaat V. CHRISTIAENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DESAUW, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 23 december 2014, in functie van zijn Belgische echtgenote, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Hij wordt op 6 juli 2015 in het bezit gesteld van een F-kaart, geldig tot 24 juni 2020.

1.2. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie beslist op 20 februari 2019 tot beëindiging van het verblijf van verzoeker. Bij arrest van 21 juni 2019 met nummer 223 038 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.3. Verzoeker dient op 5 augustus 2019 een eerste aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als ouder van een Belgisch minderjarig kind. Het bevoegde gemeentebestuur beslist op 7 november 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.4. Verzoeker dient op 7 november 2019 een tweede aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als ouder van een Belgisch minderjarig kind. Het bevoegde gemeentebestuur beslist op 6 februari 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.5. Verzoeker dient op 14 februari 2020 een derde aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als ouder van een Belgisch minderjarig kind. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie beslist op 27 maart 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Bij arrest van 28 september 2020 met nummer 241 523 verwerpt de Raad het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.6. Verzoeker dient op 6 november 2020 een vierde aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als ouder van een Belgisch minderjarig kind. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie beslist op 25 maart 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.7. Verzoeker dient op 3 juni 2021 een vijfde aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als ouder van een Belgisch minderjarig kind. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie neemt 16 juni 2021 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Bij arrest van 16 november 2021 met nummer 263 683 verwerpt de Raad het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.8. Verzoeker dient op 14 september 2021 een zesde aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als ouder van een Belgisch minderjarig kind. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie beslist op 11 maart 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Bij arrest van 30 juni 2022 met nummer 274 865 verwerpt de Raad het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.9. Verzoeker dient op 9 september 2022 een zevende aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als ouder van een Belgisch minderjarig kind. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie beslist op 24 februari 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Bij arrest van 16 augustus 2023 met nummer 292 842 verwerpt de Raad het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.10. Verzoeker dient op 26 september 2023 een achtste aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als ouder van een Belgisch minderjarig kind. Inzake deze aanvraag beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie op 15 maart 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.11. Op 30 oktober 2023 dient verzoeker eveneens een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 3 juni 2024 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie deze aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond en beslist tot afgifte aan verzoeker van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit bevel, dat verzoeker op 2 oktober 2025 ter kennis wordt gebracht, is de bestreden beslissing en luidt als volgt:

“Aan de heer:

Naam, voornaam: [L., S. E.]
[…]
nationaliteit: Russische Federatie

Ook gekend als:

[L. S.] […]
[Y. S.] […]
[Y. S.] […]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig internationaal paspoort voorzien van een geldig visum waarmee hij zich op wettige wijze op het Belgische grondgebied mag bevinden.
o Krachtens artikel 7, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980, wordt hij door zijn gedrag geacht de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden: betrokkene werd op 08.11.2010 door de correctionele rechtbank te Brugge veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 jaar (voor 2/3de met 5 jaar uitstel) voor het in bende plegen van een gewapende diefstal bij nacht; het toebrengen van slagen en verwondingen met arbeidsongeschiktheid tot gevolg; het behoren tot een vereniging van misdadigers en aanmatiging van naam. In 2015 werd betrokkene veroordeeld voor een verkeersinbreuk. Op 28.06.2017 werd betrokkene opnieuw veroordeeld tot een gevangenisstraf van 37 maanden en een geldboete voor het verlenen van logistieke steun aan een terroristische vereniging (recidive) en schriftvervalsing (recidive).

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).
Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : gezien de ernst van de gepleegde feiten waarvoor betrokkene werd veroordeeld en het gegeven dat het niet eenmalig was, wegen de persoonlijke belangen van betrokkene en zijn kinderen niet op tegen het algemeen belang van de Belgische samenleving, de openbare orde en veiligheid.
Het gezins- en familieleven : gezien de ernst van de gepleegde feiten waarvoor betrokkene werd veroordeeld en het gegeven dat het niet eenmalig was, wegen de belangen van betrokkene en zijn gezin niet op tegen het algemeen belang van de Belgische samenleving, de openbare orde en veiligheid.
De gezondheidstoestand : betrokkene heeft geen gezondheidsproblemen kenbaar gemaakt.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van de artikelen 7, eerste lid en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel.

Verzoeker verstrekt de volgende toelichting bij zijn middel:

"Art. 7, eerste lid, Vreemdelingenwet schrijft de mogelijkheden voor voor het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten.
Art. 74/13 Vreemdelingenwet tempert deze beslissingsmogelijkheid. Dat artikel stelt namelijk:
"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."
In uitvoering van art. 7, eerste lid, 1° en 3° Vreemdelingenwet werd aan verzoeker begin oktober 2025 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.
De verwerende partij argumenteert wat betreft de gezinssituatie en het hoger belang van het kind, dat deze niet opwegen tegen de ernst van de gepleegde feiten en het gegeven dat het niet eenmalig was.
Feit is echter dat er reeds geruime tijd sprake is van een daadwerkelijk en waarachtig familie-en gezinsleven met de minderjarige kinderen waarbij verzoeker onafgebroken deel uitmaakt van het gezin en ook bijdraagt.

De kinderen zowel als de partner van verzoeker bezitten allen de Belgische nationaliteit, de kinderen lopen hier school, zij zijn respectievelijk 7, 6, 3 en 2 jaar oud.
De kinderen zijn in dit dossier allen geboren nà tijdstip van de verweten feiten (de oudste is geboren op 23.06.2015).
Artikel 24.2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie stelt dat bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, de belangen van het kind de eerste overweging vormen.
Artikel 22bis van de Belgische Grondwet en artikel 3 IVRK schrijven evenzoveel voor dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat.
Artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:
"Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging."
Het VN Kinderrechtencomité verduidelijkt:
"Article 3 (1): the best interests of the child as a primary consideration in all actions concerning children. The article refers to actions undertaken by "public or private social welfare institutions, courts of law, administrative authorities or legislative bodies". The principle requires active measures throughout Government, parliament and the judiciary. Every legislative, administrative and judicial body or institution is required to apply the best interests principle by systematically considering how children's rights and interests are or will be affected by their decisions and actions - by, for example, a proposed or existing law or policy or administrative action or court decision, including those which are not directly concerned with children, but indirectly affect children."
(cf. UN Committee on the rights of the child, General Comment no. 5 (2003), General measures of implementtation of the Convention on the Rights of the Child, 27 november 2003, CRC/GC/2003/5, par. 12)
Ook maatregelen die kinderen onrechtstreeks beïnvloeden (quod in casu), vallen onder de werkingssfeer van artikel 3.1. van het VN Kinderrechtenverdrag en dus bij uitbreiding onder artikel 24 van het Handvest (RvV nr. 123.160 van 28 april 2014).
Er is veel rechtspraak is in die zin:
[…]
(RvV nr. 148.742 van 29 juni 2015)
Het staat in feite niet ter betwisting dat in huidig geval ook art. 8 EVRM een belangenafweging voorziet waarbij het belang van het kind speelt. In weerwil van bovenstaande, bestemt art. 8 EVMR dit belang van het kind als een doorslaggevende factor die in aanmerking dient te worden genomen.
Artikel 8 van het EVRM kan een positieve verplichting met zich meebrengen om iemand te machtigen tot verblijf omwille van diens privéleven of familieleven in de Lidstaat (cf. RvV, nr.195 551 van 27 november 2017; HvJ 27 juni 2006, C-540/03, Parlement v. Raad, pt. 52-53).
De omvang van de positieve of negatieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang. In beide situaties dienen staten binnen hun beoordelingsmarge een juist en redelijk evenwicht tot stand te brengen tussen de concurrerende belangen van het individu en de samenleving in haar geheel (zgn. "fair balance"-toetsing) (HvJ 27 juni 2006, C-540/03, Parlement v. Raad, pt. 54-55, met verwijzing naar EHRM 19 februari 1996, nr. 23218/94, Gül v. Zwitserland, § 38; EHRM 28 november 1996, nr. 21702/93, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 21 december 2001, nr. 31465/96, Sen v. Nederland, § 36).
Artikel 8 EVRM waarborgt het recht op een familie- en gezinsleven. De beoordeling of er sprake is van een familie of gezin in de zin van artikel 8 EVRM is een feitenkwestie (EHRM, Marckx t. België, 13 juni 1979, §31; EHRM, D.H., K en T. t. Finland, 12 juli 2001, §150).
In meerdere arresten oordeelde het Hof ook dat er sprake kan zijn van een gezinsleven tussen ouders en hun meerderjarig kind. Dit is telkens afhankelijk van de omstandigheden en betreft een feitenkwestie (zie o.a. EHRM, Bouchelkia t. Frankrijk, 29 januari 1997; EHRM, Boujlifa t. Frankrijk, 21 oktober 1997; EHRM, Maslov t. Oostenrijk, 23 juni 2008).
In voorliggend geval is er sprake van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden (EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59).
Er rust een positieve verplichting op de Belgische staat om verzoeker te machtigen tot verblijf.
Verweerster kan dus niet worden gevolgd waarbij zij motiveert dat de ernst van de gepleegde feiten en het gegeven dat het niet eenmalig was niet opweegt tegen de persoonlijke belangen van verzoeker, zijn kinderen en zijn gezin.
Dergelijke motivering kan de toets van het bovenstaande allerminst doorstaan. Zo is de oudste zoon intussen al 10 jaar en heeft hij zijn vader 10 jaar fysiek bij zich gehad.
In het licht van art. 8 EVRM wordt bij de belangenafweging (sowieso dient er één gemaakt op grond van het ingeroepen art. 43 Vw.) die alsdan eveneens dient doorgevoerd te worden, hetgeen, evenmin in feite wordt betwist door de verwerende partij, vereist dat een zorgvuldig onderzoek naar alle relevante feiten en omstandigheden zal gebeuren (EHRM 11juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, TandaMuzinga/Frankrijk, § 68).

Er werden een aantal bijkomende criteria geformuleerd die nationale overheden in het treffen van een beslissing moeten opnemen, met name de zgn. Boultif/Üner criteria (EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 141). Dit vormen criteria specifiek voor dergelijke dossiers.
In het arrest Emre (EHRM 22 mei 2008, Emre/Zwitserland, § 71) werden daar nog twee overwegingen aan toegevoegd. Samengevat:
- de aard en ernst van het gepleegde misdrijf;
- de duur van het verblijf in het gastland;
- het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van de betrokkene tijdens die periode;
- de nationaliteit van alle betrokkenen;
- de gezinssituatie van de betrokkene, zoals duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen;
- van een daadwerkelijk gezinsleven;
- de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband;
- de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd;
- de ernst van de moeilijkheden die de (huwelijks)partner zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land waarnaar deze wordt uitgewezen;
- het belang en het welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling;
- de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst;
- de specifieke omstandigheden van de zaak;
- het voorlopige of definitieve karakter van het inreisverbod.
Niets van dit alles staat te lezen in de bestreden beslissing. Integendeel, het eerste kind is zelfs geboren nà de incriminatieperiode.
Ook de echtgenote van verzoeker werkt hier deeltijds, men bezit een vaste woonst. De kinderen hebben de Belgische nationaliteit, lopen school in het Nederlands en zijn hier zo opgegroeid sinds geboorte.
Een loutere vage verwijzing naar 'de ernst van de gepleegde feiten', zonder enige beschrijving, toelichting of toetsing aan de concrete leefsituatie van verzoeker en zijn gezin, kan de toets van de materiële motiveringsplicht niet doorstaan.
Er kan niet blijken dat verweerster dit alles correct heeft weergegeven en bijgevolg kan daaruit dan ook niet volgen dat daaraan het correcte gewicht zou kunnen worden gegeven.
De standaardmotivering dat hoe dan ook de inbreuk superieur is, valt niet te rijmen met de hogere rechtsnormen die net een primordiaal belang hechten aan het belang van betrokken minderjarige kinderen en het gezins-en familieleven.
Ook in dossiers waar strafrechtelijke inbreuken in het verleden werden begaan, dient de correcte belangenafweging plaats te vinden.
Afgaande op de criteria die daartoe ontwikkeld werden in de hogere rechtspraak zou een correcte rekenschap dan ook minstens in ogenschouw nemen dat de feiten meer dan negen jaar geleden zich hebben afgespeeld, dat het oudste kind na de incriminatieperiode werd geboren, dat men een daadwerkelijk gezin vormt dat reeds geruime tijd effectief samenwoont, dat de kinderen de nationaliteit hebben van huidig land en hier schoollopen in het Nederlands, dat er geen enkele objectieve elementen te verwijten vallen ten aanzien van hun moeder, etc.
Het gegeven dat het voor verweerster om gevoelige zaken gaat, ontslaat haar op administratief vlak niet van het gegeven dat indien zij zaken weergeeft in een bestreden beslissing of zich er op steunt, om deze zaken op een juiste en correcte wijze te betrekken, dan wel op een correcte en zorgvuldige wijze de belangenafweging te maken.
Verweerster voert daartoe haar eigen individueel onderzoek op basis van de actuele gegevens die onderhand gekend kunnen zijn en die aldus niet noodzakelijk nog dezelfde zijn als ten tijde van het uitspreken van een veroordeling.
Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op een zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62):
"Er dient een redelijke afweging gemaakt te worden tussen de concurrerende belangen van het individu, rekening houdende met diens specifieke situatie enerzijds, en het algemeen belang, anderzijds. Uit wat voorafgaat blijkt dat van een daadwerkelijke "fair balance"-toets waarbij alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken, thans geen sprake is. Er blijkt immers niet dat op afdoende en kenbare wijze rekening werd gehouden met alle elementen die de omvang en hechtheid van verzoekers gezins- en privéleven kenmerken. Bijgevolg kan evenmin worden vastgesteld dat er passend en voldoende gewicht werd gehecht aan verzoekers belangen in het kader van de belangenafweging onder artikel 8 van het EVRM. Daarnaast blijkt evenmin op voldoende concrete wijze waarom verzoekers gedrag in casu een gevaar oplevert voor openbare orde of nationale veiligheid. Bijgevolg kan evenmin zonder meer worden vastgesteld dat in casu het belang staat 'superieur' is en primeert op dat van verzoeker en zijn familiale belangen. In de mate dat artikel 8 van het EVRM een zorgvuldig onderzoek vereist naar alle relevante feiten en omstandigheden alsook een billijke belangenafweging, is deze bepaling

dan ook geschonden (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, TandaMuzinga/Frankrijk, § 68).” (RvV nr. 235 914 van 19 mei 2020).”
Nog los van het gegeven dat het Handvest van de Europese Unie en de beginselen van behoorlijk bestuur de onpartijdigheid voorschrijven dient te worden nagegaan of in het licht van artikel 8 van het EVRM de beslissing niet op een onzorgvuldige wijze tot stand is gekomen (zie in deze zin: RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900 en RvS 3 februari 2016, nr. 11.784 (c)).
Waardoor onvoldoende/onjuist/onzorgvuldig gewicht werd gehangen aan het belang van het kind en het gezins-en familieleven zoals zowel opgelegd door art. 43 j. 45 Vw. als de aangehaalde hogere rechtsnormen.
De materiële motiveringsplicht tot slot vereist eveneens dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan, wat onder meer inhoudt dat die motieven steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld (RvS 29 maart 2012, nr. 218.725).
Reeds eerder werd in soortgelijke materie als dat van de verzoeker gesteld dat een correcte feitenvinding dient te gebeuren nu bij het vaststellen van incorrecte feiten daaruit niet kan vastgesteld worden of voorst wel tot een correcte beslissing gekomen wordt (RvV, nr. 233 708 van 9 maart 2020).
Zomaar oordelen dan wel motiveren dat de belangen van de kinderen hoe dan ook geheel ondergeschikt zijn aan de inbreuk op de openbare orde gepleegd door hun vader meer dan negen jaar geleden gaat in tegen de bovenstaande principes volgende uit art. 8 EVRM j. 24 van het Handvest J. ART. 3 IVRK J. ART. 22BIS van de Grondwet en kan op die manier de toetst der wettigheid niet doorstaan.
Dit werd tot slot ook recent nog bevestigd door deze Raad:
[…]
(RvV 29 mei 2020, nr. 236.222 en 7 oktober 2021, nr. 261.780)
Ook wat betreft de economische banden is de bestreden beslissing niet in alle proportionaliteit, redelijkheid en zorgvuldigheid genomen.
Uit alle informatie aan verweerster gekend, komt het genoegzaam naar voor dat er doorgedreven economische banden zijn en daar ook een belangrijk gewicht aan wordt gegeven.
Door de beslissing tot weigering toekenning van een visum gezinshereniging verliest verzoeker voor onbepaalde duur zijn recht op een stabiele gezinsband.”

2.2.1. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "*afdoende*" wijze. Het begrip "*afdoende*" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de rechtsgrondslag voor de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten, omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de door artikel 2 van deze wet vereiste documenten en hij door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde of nationale veiligheid te kunnen schaden. Dit alles wordt concreet toegelicht. Er wordt verder concreet gemotiveerd inzake de elementen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, met name het gezins- of familieleven, het hoger belang van het kind en de gezondheidstoestand.

Verzoeker voert aan dat verweerder zich, wat zijn gezinsleven en het hoger belang van het kind betreft, heeft beperkt tot een standaardmotivering dat de inbreuk hoe dan ook superieur is, wat volgens hem niet rijmt met de hogere rechtsnormen inzake het hoger belang van het kind en de bescherming van het gezinsleven. Hij betoogt dat geen concrete motieven inzake de belangenafweging kunnen worden gelezen in de bestreden beslissing. Nog daargelaten de bemerking dat niet blijkt dat de aangehaalde hogere rechtsnormen op zich een formele motiveringsplicht opleggen, wijst de Raad erop dat - zoals ook duidelijk wordt aan de hand van de verdere bespreking – de bestreden beslissing niet los kan worden gezien van de hieraan voorafgaand genomen beslissingen waarbij verzoeker zowel het recht op verblijf van meer drie maanden als ouder van een Belgisch kind op grond van artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet als de gevraagde verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werden geweigerd. Met zijn motivering in het bestreden bevel heeft verweerder – zij het impliciet – duidelijk willen aangeven dat hij de eerdere belangenafweging(en) vervat in de voormelde beslissingen handhaaft, ook wat het bestreden bevel betreft, en dit moet redelijkerwijze ook duidelijk zijn geweest voor verzoeker. Aldus kan worden aangenomen dat verzoeker wel degelijk in de mogelijkheid was om met voldoende kennis van zaken in rechte op te komen tegen het bestreden bevel en dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht vervat in de voormelde wetsbepalingen wordt niet aangetoond.

2.2.2. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het redelijkheidsbeginsel en het hiermee samenhangende proportionaliteitsbeginsel, die spelen waar de overheid beschikt over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid, staan de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.2.3. Het bestreden bevel vindt zijn rechtsgrondslag in artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet. Deze bepalingen luiden als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
[…]
3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;".

Verzoeker wordt in de eerste plaats bevel gegeven om het grondgebied te verlaten, omdat hij niet in het bezit blijkt te zijn van een geldig paspoort en van een geldig visum. In de tweede plaats krijgt hij een bevel om het grondgebied te verlaten omdat hij door zijn persoonlijke gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden, waarvoor wordt verwezen naar volgende strafrechtelijke veroordelingen en door verzoeker gepleegde feiten: "*betrokkene werd op 08.11.2010 door de correctionele rechtbank te Brugge veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 jaar (voor 2/3de met 5 jaar uitstel) voor het in bende plegen van een gewapende diefstal bij nacht; het toebrengen van slagen en verwondingen met arbeidsongeschiktheid tot gevolg; het behoren tot een vereniging van misdadigers en aanmatiging van naam. In 2015 werd betrokkene veroordeeld voor een verkeersinbreuk. Op 28.06.2017 werd betrokkene opnieuw veroordeeld tot een gevangenisstraf van 37 maanden en een geldboete voor het verlenen van logistieke steun aan een terroristische vereniging (recidive) en schriftvervalsing (recidive)."* De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker deze motieven niet concreet betwist en aldus niet aantoont dat hij niet binnen het toepassingsgebied van artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet valt. Elk van deze gronden op zich volstaat trouwens reeds voor de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

2.2.4. De afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten overeenkomstig artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet geldt evenwel slechts *"onverminderd meer voordelingen bepalingen vervat in een internationaal verdrag*". Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt zo ook dat de minister of zijn gemachtigde *"[b]ij het nemen van een beslissing tot verwijdering […] rekening [houdt] met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."* Dit laatste wetsartikel vormt een omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Uit voormeld artikel 74/13 en voormeld artikel 5 volgt een specifieke zorgvuldigheidsplicht die erop is gericht te waarborgen dat verweerder bij het nemen van een terugkeerbesluit naar behoren rekening houdt met welbepaalde omstandigheden en fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt. De drie te respecteren elementen vinden hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24, 7 en 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het EU-Handvest), dat de lidstaten in acht moeten nemen bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn. Overeenkomstig artikel 52.3 van het EU-Handvest moet aan de voormelde artikelen van dit Handvest eenzelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

2.2.5. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat verweerder rekening heeft gehouden met de elementen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, nu hij motiveerde als volgt:

"Het hoger belang van het kind : gezien de ernst van de gepleegde feiten waarvoor betrokkene werd veroordeeld en het gegeven dat het niet eenmalig was, wegen de persoonlijke belangen van betrokkene en zijn kinderen niet op tegen het algemeen belang van de Belgische samenleving, de openbare orde en veiligheid.
Het gezins- en familieleven : gezien de ernst van de gepleegde feiten waarvoor betrokkene werd veroordeeld en het gegeven dat het niet eenmalig was, wegen de belangen van betrokkene en zijn gezin niet op tegen het algemeen belang van de Belgische samenleving, de openbare orde en veiligheid.
De gezondheidstoestand : betrokkene heeft geen gezondheidsproblemen kenbaar gemaakt."

2.2.6. Verzoeker betwist het motief niet dat er geen sprake is van gezondheidsproblemen die zich verzetten tegen een terugkeer naar zijn land van herkomst. Wel gaat hij niet akkoord met de beoordeling inzake zijn gezinsleven en het hoger belang van zijn (minderjarige) kinderen. Deze kritiek wordt mede beoordeeld in het licht van het eveneens geschonden geachte artikel 8 van het EVRM, dat bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

2.2.7. Verzoeker wijst op een beschermenswaardig gezinsleven in België met zijn echtgenote en minderjarige kinderen van – ten tijde van de bestreden beslissing – respectievelijk 8, 6, 4 en 3 jaar oud, die allen de Belgische nationaliteit hebben. Volgens hem rust er op België een positieve verplichting om hem te machtigen tot een verblijf en moeten zijn gezinsbelangen en de belangen van zijn kinderen de bovenhand krijgen in de belangenafweging die is vereist overeenkomstig artikel 8 van het EVRM. Hij betoogt dat een vage verwijzing naar '*de ernst van de gepleegde feiten'*, zonder verdere beschrijving of toelichting, of toetsing aan de concrete leefsituatie van hem en zijn gezin, de afgifte van het bestreden bevel niet kan onderbouwen. Aldus blijkt volgens hem niet dat zijn gezinsbelangen en de belangen van zijn kinderen het correcte gewicht werd gegeven. Volgens hem diende concreet rekening te worden gehouden met het gegeven dat de feiten zich intussen meer dan negen jaar geleden hebben afgespeeld, dat al zijn kinderen zijn geboren "*na tijdstip van de verweten feiten*", dat sprake is van een werkelijk gezinsleven waarbij de gezinsleden reeds geruime tijd samenwonen, dat al zijn gezinsleden de Belgische nationaliteit hebben en dat zijn kinderen hier sinds hun geboorte zijn opgegroeid en hier school lopen. Hij benadrukt nog dat zijn oudste zoon intussen 10 jaar oud is en zijn vader al die tijd fysiek nabij heeft gehad. Verder stelt hij dat zijn echtgenote hier deeltijds werkt, ze hier een vaste woning bezitten en zijn echtgenote niets te verwijten valt. Hij betoogt dat hij voor onbepaalde duur zijn recht op een stabiel gezinsleven verliest.

2.2.8. De Raad benadrukt allereerst dat verweerder in het bestreden bevel het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven tussen verzoeker, zijn echtgenote en hun (minderjarige) kinderen op zich niet betwist. Verweerder is wel van oordeel dat de belangen van verzoeker en zijn gezinsleden niet opwegen tegen het algemene belang van de Belgische samenleving en de bescherming van de openbare orde of nationale veiligheid, gezien de ernst van de feiten waarvoor verzoeker in het verleden werd veroordeeld en het gegeven dat deze feiten zich niet eenmalig voordeden.

2.2.9. In dit verband wordt wel opgemerkt dat verzoekers situatie niet dezelfde is als deze die voorlag bij het EHRM in zijn arresten Boultif, Üner en Emre van respectievelijk 2 augustus 2001, 18 oktober 2006 en 22 mei 2008, zoals aangehaald door verzoeker. In deze rechtspraak van het EHRM betrof het immers situaties van in een welbepaalde staat gevestigde vreemdelingen, al dan niet sinds de kindertijd. De situatie van verzoeker is echter niet deze van een gevestigde vreemdeling, maar van een vreem-deling die illegaal op het grondgebied verblijft en die verzoekt om een toelating of machtiging tot verblijf. Dit zijn duidelijk van elkaar te onderscheiden situaties, waardoor niet blijkt dat verzoeker zonder meer kan stellen dat de in voormelde rechtspraak ontwikkelde criteria van toepassing zijn in zijn situatie (zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105: "*As the factual and legal situation of a settled migrant and that of an alien seeking admission to a host country […] are not the same, the criteria developed in the Court's case-law for assessing whether a withdrawal of a residence permit of a settled migrant is compatible with Article 8 cannot be transposed automatically to the situation of the applicant.*").

In de situatie van verzoeker is er, in tegenstelling tot in de aangehaalde rechtspraak van het EHRM, geen inmenging in enig privé- of gezinsleven, en dient geen toetsing plaats te vinden overeenkomstig het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te hand-haven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de '*fair balance'*-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de Staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen voortvloeien uit verdragen, met inbegrip van de EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). In dat opzicht beschikt de Staat dan ook over een beoordelingsmarge, en is de Staat aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

In een zaak die zowel het gezinsleven als de immigratie betreft, varieert de omvang van de verplichting voor de Staat om naasten van personen die er reeds verblijven toegang te verlenen tot zijn grondgebied in functie van de situatie van de betrokkenen en het algemene belang. Hetgeen in deze context in aanmerking moet genomen worden, zijn de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk belemmerd wordt, de omvang van de banden die de betrokkenen hebben in de Staat in kwestie, de vraag of er onoverkomelijke hinderpalen zijn die verhinderen dat het gezin leeft in het land van herkomst van de betrokken vreemdeling, en de vraag of er elementen voorhanden zijn betreffende de immigratiecontrole (bijvoorbeeld eerdere inbreuken op de immigratiewetgeving) of overwegingen van openbare orde die pleiten voor een uitwijzing (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 66).

Een ander belangrijk punt waarmee rekening moet worden gehouden, is de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voortzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet, zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Indien kinderen betrokken zijn, besteedt het Hof ook bijzondere aandacht aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen, met name hun leeftijd, hun situatie in het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders. Een andere fundamentele kwestie voor het Hof is de vraag naar het aanpassingsvermogen van kinderen, met name de vraag of de betrokken kinderen van een leeftijd zijn dat zij zich nog aan een verschillende en andere omgeving kunnen aanpassen (EHRM 1 december 2005, nr. 60665/00, *Tuquabo-Tekle e.a. v. Nederland*, par. 44; EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, *Darren Omoregie v. Noorwegen*, par. 66; EHRM 3 november 2011, nr. 28770/05, *Arvelo Aponte v. Nederland*, par. 60; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, *Paposhvili v. België*, par. 143). Ten slotte benadrukt het Hof dat in situaties die betrekking hebben op gezinnen, het belang van het kind wordt beschouwd als een determinerende overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, *Paposhvili v. België*, par. 144).

2.2.10. Verzoeker kan allereerst niet worden gevolgd waar hij stelt als zou verweerder zich beperken tot een vage verwijzing naar '*de ernst van de gepleegde feiten'*, zonder verdere beschrijving of toelichting, waar werd gewezen op wat volgt: "*betrokkene werd op 08.11.2010 door de correctionele rechtbank te Brugge veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 jaar (voor 2/3de met 5 jaar uitstel) voor het in bende plegen van*

een gewapende diefstal bij nacht; het toebrengen van slagen en verwondingen met arbeidsongeschiktheid tot gevolg; het behoren tot een vereniging van misdadigers en aanmatiging van naam. In 2015 werd betrokkene veroordeeld voor een verkeersinbreuk. Op 28.06.2017 werd betrokkene opnieuw veroordeeld tot een gevangenisstraf van 37 maanden en een geldboete voor het verlenen van logistieke steun aan een terroristische vereniging (recidive) en schriftvervalsing (recidive)." Verzoeker benadrukt verder weliswaar het jarenlange tijdsverloop sinds de gepleegde feiten, wat echter op zich nog niet maakt dat verweerder op basis van de voorliggende feiten – en meer bepaald de ernst ervan alsook het gegeven dat sprake is van herhaalde feiten – op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat verzoeker door zijn gedrag nog steeds kan worden geacht de openbare orde of nationale veiligheid te kunnen schaden.

In dit verband is het ook van belang op te merken dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten niet op zichzelf staat en meer bepaald niet los kan worden gezien van de voorafgaand hieraan door verweerder reeds genomen beslissingen inzake zijn verblijfsrechtelijke situatie. Het uitvaardigen van een terugkeerbesluit vormt zo veelal ook het sluitstuk van eerder door een vreemdeling doorgelopen verblijfsprocedures die negatief werden beoordeeld.

Zoals blijkt uit het feitenrelaas, werd verzoeker op 6 juli 2015 een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie uitgereikt, maar werd op 20 februari 2019 beslist om een einde te stellen aan zijn verblijfsrecht. Verzoeker diende vervolgens meermaals aanvragen in om opnieuw in het bezit te worden gesteld van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, ditmaal als ouder van een Belgisch minderjarig kind, maar deze aanvragen werden telkens afgewezen. Kort voor het nemen van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, meer bepaald op 15 maart 2024, werd verzoekers achtste aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie nog afgewezen. In deze beslissing stelde verweerder in eerste instantie vast dat verzoeker door zijn persoonlijk gedrag nog steeds een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. In tweede instantie werd overgegaan tot een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM die leidde tot de beoordeling dat "*de actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging die u door uw persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde en openbare veiligheid zwaarder weegt dan de persoonlijke en gezinsbelangen die betrokkene eventueel zou kunnen doen gelden."* Verweerder besloot hiertoe op grond van de volgende beoordeling:

"Betrokkene is op 14/03/2012 gehuwd in België met de genaamde [Z. R.] van Belgische nationaliteit. Zij hebben vier gemeenschappelijke kinderen, de genaamden [L. M. E.] [°xx/xx/2015], [E.] [°xx/xx/2017], [E.] [°xx/xx/2020] en [A.] [°xx/xx/2020]. Gezien betrokkene de feiten van openbare orde heeft gepleegd tussen 01/01/2013 en 08/06/2015 was betrokkene reeds gehuwd en stond zijn vrouw een paar dagen later op het punt te bevallen van hun eerste kindje. Betrokkene was dus reeds een gezinsleven aan het opbouwen in België, maar dat heeft hem er niet van weerhouden om dergelijke feiten van openbare orde te plegen. Het feit dat betrokkene bovengenoemde feiten pleegde, toont aan dat hij geenszins de verantwoordelijkheid opnam ten aanzien van zijn gezin, aangezien hij had moeten weten dat dergelijk afwijkend gedrag en gedachtengoed ernstige gevolgen kon hebben voor zijn verblijfsrecht in België, alsook een regulier gezinsleven in de weg kon staan.

Betrokkene slaagde er alsnog in om op 06/07/2015 een verblijfskaart te bekomen in functie van zijn echtgenote. Op 20/02/2019 werd een einde gesteld aan zijn verblijf omwille van de nieuwe feiten van openbare orde. In deze beslissing werd het gezinsleven reeds uitvoerig besproken.

Niettegenstaande betrokkene momenteel verblijft bij zijn gezin te Oostende, is nog steeds niet aangetoond dat er onoverkomelijke hinderpalen zouden zijn die de voortzetting van zijn gezinsleven in zijn land van herkomst of elders zouden verhinderen, evenmin blijkt dat hij zijn gezinsleven enkel in België verder zou kunnen zetten. Het feit dat zijn echtgenote en zijn kinderen niet gedwongen kunnen worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zouden kunnen volgen naar zijn (en ook haar) land van herkomst of elders. Zijn echtgenote groeide de eerste 10 jaar van haar leven op in Rusland en ontving er dus wellicht scholing of werd daar één van de gebruikelijke talen (Russisch of Tsjetsjeens) machtig. Er kan dan ook verondersteld worden dat zij (minstens) enige kennis van het Russisch en/of Tsjetsjeens heeft of toch minstens dat haar vroegere kennis van de taal, haar zou kunnen helpen bij het zich weer eigen maken van de taal. Bovendien is het niet onredelijk aan te nemen dat zij op de hoogte was van betrokkenes sympathieën voor "Jaish al Muhajireen wal Ansar" , zeker toen zij zwanger werd van hun tweede kind aangezien betrokkene toen reeds onder aanhoudingsmandaat vast had gezeten voor de feiten die leidden tot zijn veroordeling d.d. 28.06.2017.

De kinderen van betrokkene zijn nog jong en in het algemeen kan gesteld worden dat jonge kinderen zich makkelijker aan kunnen aanpassen aan nieuwe situaties. Het feit dat de kinderen in België geboren werden, is op zichzelf geen reden om aan te nemen dat zij zich niet zouden kunnen aanpassen in het land van herkomst van hun ouders dan wel een derde land. Er kan aangenomen worden dat de twee oudste kinderen

in de lagere school zitten en de twee jongste kinderen in de kleuterschool. Daarover kan opgemerkt worden dat er geen concrete elementen voorliggen die erop wijzen dat de kinderen hun onderwijs niet elders zouden kunnen verderzetten. Uit het administratief dossier komt niet naar voor dat zij nood zouden hebben aan gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die elders niet te vinden zou zijn.

Hoe dan ook, betrokkenes echtgenote en kinderen worden geenszins verplicht België te verlaten, zij kunnen er uiteraard ook voor kiezen in België te blijven en contact met betrokkene te onderhouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen, alsook via periodieke reizen naar de plaats waar betrokkene zich zou vestigen. Gedurende betrokkene zijn afwezigheid, omwille van zijn detentie, leefde het gezin eveneens gescheiden. Uit niks blijkt dat er geen contact via telefoon en internet mogelijk zou kunnen zijn. Evenmin liggen stukken voor waaruit blijkt dat zijn echtgenote en hun kinderen, die allen de Belgische nationaliteit hebben en het land dus vrijelijk kunnen in- en uitreizen, niet zou kunnen komen bezoeken daar waar betrokkene zich zou vestigen.

Hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, heeft het daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde is superieur aan de gezinsbelangen die betrokkene kan doen gelden.

Voor zover de actuele situatie inzake het gewapend conflict tussen de Russische Federatie en Oekraïne, en de daarmee gepaard gaande restricties inzake reizen vanuit en naar de Russische Federatie, mee in rekening moeten gebracht worden, dient te worden opgemerkt dat er actueel nog altijd mogelijkheden zijn om via luchtvervoer naar de Russische Federatie terug te reizen. De sancties van een groot aantal landen tegen de Russische Federatie hebben inmiddels weliswaar mogelijk een bepaalde impact op het maatschappelijke leven aldaar, maar niettemin is het nog mogelijk om vanuit de Russische Federatie in België verblijvende gezinsleden te contacteren en met hen banden te onderhouden. Voor zover internetapplicaties onbruikbaar zijn vanuit de Russische Federatie, kan er nog altijd gebruik gemaakt worden van telefonische communicatie. Verder kan opgemerkt worden dat ook de detenties in België restricties qua communicatie met het gezin impliceerden. Betrokkene en zijn gezinsleden hebben dus reeds in moeilijke omstandigheden hun banden moeten onderhouden. Gezien zijn levenswandel kan verondersteld worden dat betrokkene de nodige creativiteit aan de dag legt om de banden met zijn echtgenote en minderjarige kinderen te onderhouden, ook vanuit de Russische Federatie. Indien het voor betrokkene alsnog onmogelijk blijkt om zich terug aldaar te vestigen, kan hij dit ook elders doen en van daaruit de banden met zijn gezinsleden onderhouden

Hoe dan ook, volgens artikel 8, tweede lid, EVRM wordt een inmenging in het privé-, familie- en gezinsleven toegestaan wanneer deze bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Welnu, uit de belangenafweging blijkt dat de actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging die u door uw persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde en openbare veiligheid zwaarder weegt dan de persoonlijke en gezinsbelangen die betrokkene eventueel zou kunnen doen gelden."

Voorafgaand aan de afgifte van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten ging verweerder op 3 juni 2024 nog over tot het ongegrond verklaren van een door verzoeker op 30 oktober 2024 ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Ook in deze beslissing stelde verweerder in de eerste plaats vast dat verzoeker nog steeds "*een aanzienlijke bedreiging vormt voor de openbare orde en veiligheid*" en dit gelet op *"de ernstige strafbare feiten die [hij] bij herhaling heeft gepleegd waarvoor hij in België is veroordeeld*". In de tweede plaats ging verweerder ook in deze beslissing over tot een concrete belangenafweging tussen de redenen van openbare orde enerzijds en verzoekers gezinsbelangen en het hoger belang van het kind anderzijds. Hij oordeelde als volgt:

"Ondanks het feit dat betrokkene een gezin heeft met schoolgaande kinderen waarbij elk gezinslid de Belgische nationaliteit heeft, dat hij gewerkt heeft (onder meer als chauffeur voor de firma GHL Logistics), vrijwilligerswerk heeft verricht (voor de vzw Duinhelm ten dienste van mensen met een beperking), dat hij verklaart zich te willen herintegreren, dat hij zich zou ontdaan hebben van familieleden die hem zouden hebben meegesleurd in het verrichten van strafbare feiten en dat hij die situatie nooit zelf zou hebben gewild; verandert dit niets aan de ernst van de gepleegde feiten en het gegeven dat het niet eenmalig was. Deze positieve aspecten van zijn leven kunnen niet opwegen tegen de zware misdaden waarvoor hij is veroordeeld. Betrokkene was reeds een gezinsleven aan het opbouwen in België, maar dat heeft hem er niet van weerhouden om dergelijke feiten van openbare orde te plegen. Het feit dat betrokkene bovengenoemde feiten pleegde, toont aan dat hij geenszins de verantwoordelijkheid opnam ten aanzien van zijn gezin,

aangezien hij had moeten weten dat dergelijk afwijkend gedrag en gedachtengoed ernstige gevolgen kon hebben voor zijn verblijfsrecht in België, alsook een regulier gezinsleven in de weg kon staan. De aard en de ernst van de gepleegde misdaden rechtvaardigen de conclusie dat zijn aanwezigheid op het Belgische grondgebied een onacceptabel risico vormt voor de samenleving. Hoewel art. 8 EVRM stelt dat het recht op privéleven door de overheid dient gerespecteerd te worden, staat in hetzelfde art. 8 EVRM, lid 2 dat de overheid kan ingrijpen ter voorkoming van strafbare feiten. Betrokkene is herhaaldelijk in aanraking gekomen met de openbare ordediensten omwille van het plegen van ernstige strafbare feiten (diefstal bij nacht, in bende, met gebruikmaking van geweld en op vertoon van wapens, het met kompanen toebrengen van slagen en verwondingen met arbeidsongeschiktheid tot gevolg, het verlenen van logistieke steun aan een terroristische vereniging, schriftvervalsing, aanmatiging,…). Initieel ontkende betrokkene enige betrokkenheid bij het verlenen van logistieke steun kaderend in religieus jihadisme. Betrokkene dient, gezien zijn profiel, van nabij te worden opgevolgd. Dit is een noodzakelijke maatregel voor de bescherming van de nationale veiligheid daar het gedrag van betrokkene een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Het feit dat de Strafuitvoeringsrechtbank strenge voorwaarden oplegt vormt een indicatie dat dit rechtscollege van mening is dat dit nodig is om betrokkene er van te weerhouden nieuwe feiten van openbare orde te plegen. Betrokkene gaf zelf aan beïnvloedbaar te zijn en te zijn meegesleurd in een verhaal die hij zelf niet zou hebben gewild. De beïnvloedbaarheid van betrokkene blijft m.a.w. een risicofactor, ook gezien het om herhaling gaat. Het gevaar op recidive is aanwezig. Gezien de ernst van de feiten en de bewezen veroordelingen, is het evident dat betrokkene een reëel en acuut gevaar vormt voor de Belgische samenleving. Zijn aanwezigheid op het Belgische grondgebied zou de openbare orde en veiligheid in gevaar brengen, en de handhaving van de wetten en het vertrouwen van de burgers in de rechtstaat ondermijnen.

Hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, heeft het daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde is superieur aan de gezinsbelangen die betrokkene kan doen gelden. Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene wordt ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Het feit dat de kinderen in België geboren werden, is op zichzelf geen reden om aan te nemen dat zij zich niet zouden kunnen aanpassen in het land van herkomst van hun ouders (de echtgenote van betrokkene is van Russische origine), dan wel een derde land. Er kan aangenomen worden dat de twee oudste kinderen in de lagere school zitten en de twee jongste kinderen in de kleuterschool. Daarover kan opgemerkt worden dat er geen concrete elementen voorliggen die erop wijzen dat de kinderen hun onderwijs niet elders zouden kunnen verderzetten. Uit het administratief dossier komt niet naar voor dat zij nood zouden hebben aan gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die elders niet te vinden zou zijn. Hoe dan ook, betrokkenes echtgenote en kinderen worden geenszins verplicht België te verlaten, zij kunnen er uiteraard ook voor kiezen in België te blijven en contact met betrokkene te onderhouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen, alsook via periodieke reizen naar de plaats waar betrokkene zich zou vestigen. Gedurende betrokkene zijn afwezigheid, omwille van zijn detentie, leefde het gezin eveneens gescheiden. Uit niks blijkt dat er geen contact via telefoon en internet mogelijk zou kunnen zijn. Evenmin liggen stukken voor waaruit blijkt dat zijn echtgenote en hun kinderen, die allen de Belgische nationaliteit hebben en het land dus vrijelijk kunnen in- en uitreizen, niet zou kunnen komen bezoeken daar waar betrokkene zich zou vestigen. De duur van zijn verblijf op het Belgisch grondgebied is niet van die mate dat hij geen bindingen meer zou hebben met zijn land van oorsprong. Hij is in de Russische federatie geboren en opgegroeid en reisde pas naar België af toen hij reeds meerderjarig was. Bovendien heeft hij nog een familiaal netwerk in de Russische federatie (ouders, broer, zus,..), waarop hij terug kan vallen."

Verzoeker ging niet in beroep tegen de voormelde beslissingen en gaf zodoende niet aan zich niet akkoord te kunnen verklaren met de hierin gedane beoordeling en belangenafweging, en alleszins ter zake geen grieven in rechte te willen ontwikkelen.

Ook al hebben de voormelde weigeringsbeslissingen een andere draagwijdte dan een bevel om het grondgebied te verlaten, kan de Raad er niet omheen dat verweerder in deze beslissingen reeds een concrete belangenafweging doorvoerde tussen enerzijds het algemene belang en anderzijds verzoekers gezinsbelangen en het hoger belang van zijn minderjarige kinderen. Hierbij werd de situatie ook reeds in ogenschouw genomen waarin verzoeker niet langer in België mag blijven en zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst, de Russische Federatie. Verweerder stelde reeds vast dat in deze situatie er geen onoverkomelijke hinderpalen blijken die de voortzetting van het gezinsleven in verzoekers land van herkomst verhinderen en evenmin blijkt dat het gezinsleven enkel in België kan worden verdergezet. Verweerder achtte het hierbij, rekening houdend met de leeftijd van de kinderen, ook mogelijk voor hen om zich aan te passen aan een nieuw leven met hun ouders in verzoekers land van herkomst. Nog wees verweerder erop dat de echtgenote en kinderen als Belgische onderdanen er ook voor kunnen kiezen in België te blijven en contact

met verzoeker te onderhouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen, alsook via periodieke reizen naar de plaats waar verzoeker zich zou vestigen. Verweerder benadrukte dat het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, maar daarom nog geen absoluut karakter en in deze het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde zwaarder doorweegt.

Door in het thans bestreden bevel het in de voormelde weigeringsbeslissingen opgenomen besluit te hernemen dat, gelet op de redenen van openbare orde, de persoonlijke belangen van verzoeker, zijn echtgenote en zijn kinderen niet opwegen tegen het algemeen belang van de Belgische samenleving, heeft verweerder – zij het impliciet - op voldoende duidelijke wijze aangegeven dat de in voormelde beslissingen gedane beoordeling en belangenafweging blijft gehandhaafd, ook wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker betoogt dan wel dat niet blijkt dat zijn gezinsbelangen en de belangen van zijn kinderen het correcte gewicht werd gegeven, maar komt niet verder dan opnieuw te wijzen op de Belgische nationaliteit van zijn gezinsleden, de leeftijd van zijn kinderen, het gegeven dat de feiten zich intussen meer dan negen jaar geleden hebben afgespeeld, dat al zijn kinderen zijn geboren "*na tijdstip van de verweten feiten*", dat zijn kinderen hier sinds hun geboorte zijn opgegroeid en school lopen en dat zij steeds in zijn fysieke nabijheid hebben verbleven. Hiermee liggen echter geen concrete elementen voor die niet reeds in rekening zijn gebracht bij de voormelde door verweerder doorgevoerde belangenafweging(en).

Verzoeker merkt nog op dat zijn echtgenote deeltijds werkt in België, zonder in dit verband echter een begin van bewijs voor te leggen, en ze hier een vaste woning hebben, alsook dat zijn echtgenote niets te verwijten valt, waarmee evenmin elementen worden aangebracht die van aard zijn afbreuk te kunnen doen aan de doorgevoerde belangenafweging. Verzoeker doet alleszins ook geen enkele poging om toe te lichten waarom gelet op deze gegevens de beoordeling niet langer kan standhouden. Het gegeven dat de echtgenote hier deeltijds werkt en ze hier een woning betrekken, kan niet aantonen dat er alsnog concrete en noemenswaardige hinderpalen bestaan voor een verderzetting van het gezinsleven in verzoekers herkomstland en bovendien wees verweerder ook op de mogelijkheid om de gezinsbanden te onderhouden in de situatie dat de gezinsleden in België blijven en enkel verzoeker terugkeert naar zijn land van herkomst. De Raad merkt nog op dat verweerder op zich nergens aangeeft dat de echtgenote zelf strafbare feiten heeft gepleegd, wel dat "*het niet onredelijk [is] aan te nemen dat zij op de hoogte was van betrokkenes sympathieën voor "Jaish al Muhajireen wal Ansar", zeker toen zij zwanger werd van hun tweede kind aangezien betrokkene toen reeds onder aanhoudingsmandaat vast had gezeten voor de feiten die leidden tot zijn veroordeling d.d. 28.06.2017".* Verzoeker betwist(te) dit motief niet.

Het enkele gegeven dat verzoeker niet akkoord gaat met de door verweerder gedane belangenafweging en van mening is dat er op België wel een positieve verplichting rust om hem toe te laten of te machtigen tot een verblijf, vermag niet aan te tonen dat verweerder bij zijn andersluidende beoordeling en belangenafweging is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of hierbij op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze tot zijn beoordeling is gekomen.

Verzoeker betoogt tenslotte dat ook inzake de economische banden de bestreden beslissing niet in alle proportionaliteit, redelijkheid en zorgvuldigheid is genomen, nu er sprake zou zijn van doorgedreven economische banden. Hij neemt echter niet de moeite hier verder op in te gaan en blijft aldus in gebreke concreet aannemelijk te maken dat hij duurzame sociale, economische of culturele banden met België heeft opgebouwd die als privéleven onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kunnen vallen. Verzoeker maakt aldus een concreet privéleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk, zodat evenmin kan blijken dat hiermee onterecht geen rekening zou zijn gehouden. Zelfs voor zover trouwens alsnog enig privéleven zou moeten worden aangenomen, wijst de Raad erop dat overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM in de situatie van vreemdelingen die nooit een definitieve toelating kregen voor een verblijf, zoals in casu, het illegale/precaire verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding kan geven tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 8 april 2008, Nnyanzi/Verenigd Koninkrijk; EHRM 4 december 2012, Butt/Noorwegen). Dergelijke zeer uitzonderlijke omstandigheden blijken in het voorliggende geval niet.

2.2.11. Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat het privéleven geen element betreft waarmee overeenkomstig artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet rekening had moeten worden gehouden.

2.2.12. Nog volledigheidshalve merkt de Raad op dat hij in zijn arrest met nr. 332 815 van 16 september 2025, inzake een latere beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden van 5 november 2024, intussen ook reeds heeft geoordeeld als volgt:

"3.12 […]

Verweerder heeft gemotiveerd dat er niet wordt aangetoond dat er onoverkomelijke hinderpalen zijn die de voortzetting van verzoekers gezinsleven in een ander land dan België onmogelijk zouden maken en dat niet kan worden vastgesteld dat alleen in België een gezinsleven mogelijk zou zijn. Hij heeft er in dit verband op gewezen dat de Belgische echtgenote van verzoeker ook van Russische origine is en tot de leeftijd van tien jaar in de Russische Federatie verbleef, zodat kan worden aangenomen dat zij enige kennis heeft van het Russisch of het Tsjetsjeens. Hij heeft tevens opgemerkt dat de kinderen van verzoeker en zijn echtgenote nog zeer jong zijn en zich dus nog gemakkelijk kunnen aanpassen aan een nieuwe leefomgeving. Dit standpunt is in overeenstemming met de vaste rechtspraak van het EHRM (cf. EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov/Oostenrijk, § 90). Verweerder heeft daarnaast aangegeven dat, zelfs indien verzoekers partner België niet zou wensen te verlaten om zich elders met hem te vestigen, dit niet tot gevolg heeft dat er geen verder gezinsleven kan zijn aangezien het gezinsleven dan kan worden verdergezet door gebruik te maken van de moderne communicatie-middelen en door periodieke reizen naar de plaats waar verzoeker verkiest om zich te vestigen. In dit verband heeft verweerder ook toegelicht dat het gewapend conflict tussen de Russische Federatie en Oekraïne het niet onmogelijk maakt om contacten vanuit de Russische Federatie met in België verblijvende gezinsleden te onderhouden en dat het verzoeker ook vrij staat om zich elders te vestigen. Verweerder heeft ook gemotiveerd dat artikel 8 van het EVRM geen beletsel vormt om een beslissing te nemen die erop is gericht de openbare orde te beschermen en uiteengezet dat in casu de belangen van de maatschappij primeren. Hij heeft uitvoerig toegelicht hoe hij tot dit besluit komt. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing laat bijgevolg toe vast te stellen dat verweerder een doorgedreven belangenafweging heeft doorgevoerd en dat hij hierbij de persoonlijke situatie van verzoeker in aanmerking heeft genomen.

3.13. In de bestreden beslissing handhaafde verweerder aldus zijn beoordeling in de eerdere weigeringsbeslissingen en stelde hij vast dat verzoeker in het kader van de thans voorliggende aanvraag "nog steeds niet [heeft] aangetoond dat er onoverkomelijke hinderpalen zouden zijn die de voortzetting van zijn gezinsleven in zijn land van herkomst of elders zouden verhinderen, evenmin blijkt dat hij zijn gezinsleven enkel in België verder zou kunnen zetten". Het gegeven dat intussen de twee oudste kinderen in de lagere school zitten en de twee jongste kinderen in de kleuterschool, wees volgens hem niet op een werkelijke gewijzigde situatie waardoor de eerdere beoordeling niet langer kon standhouden. Verweerder handhaafde eveneens zijn beoordeling dat verzoekers echtgenote en kinderen hoe dan ook niet verplicht zijn om België te verlaten en zij er steeds voor kunnen kiezen in België te blijven en de contacten met verzoeker te onderhouden via de moderne communicatie-middelen, alsook via periodieke reizen naar de plaats waar verzoeker zich zou vestigen en waarvoor geen concrete belemmeringen werd vastgesteld, ook niet op grond van de actuele situatie inzake het gewapend conflict tussen de Russische Federatie en Oekraïne. Verweerder stelde andermaal vast dat er actueel nog altijd mogelijkheden zijn om via luchtvervoer naar de Russische Federatie terug te reizen en om vanuit de Russische Federatie in België verblijvende gezinsleden te contacteren en met hen banden te onderhouden.

Zoals reeds werd aangegeven, bracht verzoeker in het kader van de thans voorliggende aanvraag geen nieuwe elementen naar voor inzake zijn familiale en persoonlijke situatie of elementen die alsnog vermogen de motieven van de voorgaande weigeringsbeslissingen onderuit te halen. Aldus kan niet blijken dat verweerder onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zou hebben gehandeld waar hij hieromtrent een gelijkaardige beoordeling doorvoerde als in zijn eerdere weigeringsbeslissingen.

De Raad dient ook opnieuw vast te stellen dat verzoeker, in bijna identieke bewoordingen, dezelfde grieven herhaalt zoals hij deze reeds aanvoerde voor de Raad in het kader van zijn beroep tegen de weigeringsbeslissing van 24 februari 2023 inzake zijn zevende aanvraag tot gezinshereniging. Hij nam zelfs niet de moeite om de leeftijden van zijn kinderen aan te passen, hoewel op het moment van het inleidend verzoekschrift bijna twee jaren waren verstreken, en de kinderen aldus niet langer "respectievelijk 7, 6, 3 en 2 jaar oud" waren. Deze grieven werden reeds ongegrond bevonden door de Raad in zijn arrest van 16 augustus 2023 met nummer 292 842, op grond van de volgende beoordeling inzake artikel 8 van het EVRM en inzake het door verzoeker in de loop van zijn tweede middel ook aangehaalde artikel 3 van het VN-Kinderrechtenverdrag, artikel 22bis van de Grondwet en artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie:

"In zoverre verzoeker benadrukt dat verweerder, bij de beoordeling van de vraag of de bepalingen van artikel 8 van het EVRM een beletsel zouden kunnen vormen om de bestreden beslissing te nemen, ook de belangen van verzoekers kinderen in aanmerking diende te nemen, moet worden gesteld dat uit de overwegingen van deze beslissingen blijkt dat verweerder dit heeft gedaan. Verweerder heeft duidelijk aangegeven waarop hij zich baseerde om te stellen dat de belangen van verzoekers kinderen niet ernstig worden geraakt en waarom hun belangen niet opwegen tegen de belangen van de samenleving. Hij heeft hierbij rekening gehouden met het feit dat de twee oudste kinderen in België reeds naar de lagere school gaan. Verzoeker voorziet in een theoretisch betoog en merkt op dat verzoeker een gezinsleven heeft met zijn Belgische kinderen, dat deze respectievelijk zeven, zes, drie en twee jaar oud zijn, dat zij naar school gaan en dat de strafbare feiten die hij pleegde dateren van voor de geboorte van zijn kinderen, maar toont hiermee niet aan dat verweerder enig dienstig element uit het oog verloor.

Waar verzoeker stelt dat verweerder bepaalde "criteria" die blijken uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in aanmerking moet nemen benadrukt de Raad dat verzoeker niet aannemelijk

maakt dat verweerder bepaalde, in casu, relevante gegevens niet bij zijn besluitvorming heeft betrokken. Er moet tevens worden geduid dat verzoeker, nu hij geen gevestigde vreemdeling is, ook niet zonder meer dienstig kan verwijzen naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens die betrekking heeft op in een land gevestigde vreemdelingen (cf. EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse/Nederland, § 105).

Verweerder ontkent niet dat verzoekers eerste kind werd geboren na de incriminatieperiode en verzoeker maakt niet aannemelijk dat dit gegeven op zich een hinderpaal zou vormen om de bestreden beslissing te nemen.

In de veronderstelling dat verzoeker met zijn sibillijnse verwijzing naar onterechte "'vermoedelijke verwijten" doelt op verweerders overweging dat het niet kennelijk onredelijk is om aan te nemen dat zijn echtgenote op de hoogte was van zijn sympathieën voor Jaish al Muhajireen wal Ansar moet worden gesteld dat hij niet aantoont dat deze overweging kennelijk onredelijk of incorrect is door te verwijzen naar de VERA2R analyse van 2022 en schijnbaar nogmaals te willen voorhouden dat hij nooit sympathieën had voor enig radicaal gedachtengoed. Hierbij moet worden herhaald dat deze bewering niet is te verenigen met het feit dat werd vastgesteld dat hij steun leverde aan radicale organisaties. Er kan ook niet kan worden aangenomen dat binnen een normale gezinsrelatie een partner niet op de hoogte is van het feit dat de andere partner tewerkgesteld is onder een valse identiteit en dat hij contacten onderhoudt met personen die een duidelijk afwijkende maatschappijvisie hebben.

Verzoeker toont ook niet in concreto aan dat enige, niet nader omschreven "Russische kwestie", een beletsel zou vormen om zijn gezinsleven in een ander land dan België verder te zetten. Hij wijst erop dat zijn echtgenote deeltijds werkt en een vaste woonst heeft maar maakt hiermee niet aannemelijk dat een gezinsleven buiten België niet tot de mogelijkheden behoort. Wanneer echtelieden met een verschillende nationaliteit willen samenleven zal er steeds minstens een van de echtelieden niet in het land waarvan hij de nationaliteit heeft kunnen wonen en werken. Er wordt ook niet aangetoond dat verzoekers echtgenote een professionele activiteit heeft die zij niet in een ander land kan uitoefenen.

De Raad merkt voorts op dat verweerder het bestaan van een gezinsleven en het gegeven dat verzoeker en zijn gezinsleden reeds geruime tijd samenwonen totaal niet in vraag stelt. Verzoeker schijnt evenwel zelf uit het oog te verliezen dat reeds bij beslissing van 20 februari 2019 een einde werd gesteld aan zijn recht op verblijf in België en dat niet van verweerder kan worden verwacht dat hij een groot gewicht toekent aan een gezinsleven dat verder werd opgebouwd tijdens een verblijf dat precair of onwettig is. Door onwettig in het Rijk te verblijven pleegt verzoeker trouwens een nieuw misdrijf (cf. artikel 75 van de Vreemdelingenwet) en het is niet te verantwoorden dat een vreemdeling die weigert een rechtsgeldig genomen beslissing uit te voeren in een meer gunstige situatie zou worden geplaatst dan een vreemdeling die wel uitvoering geeft aan een dergelijke beslissing.

Het citaat uit een arrest van de Raad waarin werd geoordeeld dat een gezinsleven met kinderen niet kan worden onderhouden vanuit het buitenland leidt niet tot een ander besluit. Elk geval dient immers individueel te worden onderzocht en er blijkt niet dat de feitelijke omstandigheden in de arresten waarnaar verzoeker verwijst vergelijkbaar zijn met deze in voorliggende zaak. Verweerder heeft in voorliggende zaak daarenboven slechts in subsidiaire orde gesteld dat een gezinsleven ook mogelijk is door gebruik te maken van de moderne communicatiemiddelen en bezoeken in het buitenland. Daarnaast moet ook worden herhaald dat veel ouders om professionele of andere redenen niet permanent bij hun partner en kinderen kunnen verblijven, doch dat dit niet verhindert dat zij toch een gezinsleven – wat geen permanente samenwoning vereist – hebben en verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit zou kunnen afgeleid dat dit in casu niet mogelijk is.

Verzoeker laat verstaan niet akkoord te gaan met de in de bestreden beslissing verwoorde visie, maar toont hiermee niet aan dat verweerder naliet een gepaste belangenafweging door te voeren, dat hij de bestreden beslissing niet deugdelijk voorbereidde of dat verweerder uitging van een incorrecte feitenvinding of kennelijk onredelijk optrad.

Een schending van artikel 8 van het EVRM of van het proportionaliteitsbeginsel kan niet worden vastgesteld.

[…]

Uit de bestreden beslissing blijkt daarenboven duidelijk dat verweerder rekening heeft gehouden met het hoger belang van verzoekers kinderen en het feit dat zij het recht hebben om regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met hun beide ouders te onderhouden.

Verweerder heeft uiteengezet waarom hij meent dat de rechten van de kinderen, zoals onder meer ook voorzien in artikel 24 van het Handvest van de grondrechten, niet ernstig in het gedrang zullen komen bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing en heeft ook gesteld dat hij de belangen van de samenleving superieur acht aan deze van verzoekers kinderen. Verzoeker is hiermee niet akkoord maar toont niet aan dat verweerder enige appreciatiefout maakte. In dit verband kan nog worden gesteld dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in door het feit dat het de zwakke partij is in de familiale relatie. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om ook rekening te houden met de belangen van de andere in het geding zijnde partijen. (GwH 17 oktober 2013, nr. 139/2013)"

In zoverre verzoeker zonder meer zijn reeds eerder geuite kritiek herhaalt, volstaat het andermaal te wijzen op het gewijsde van voormeld arrest.
Verzoeker benadrukt nog dat zijn oudste zoon intussen bijna 10 jaar is en reeds 10 jaar lang zijn vader fysiek bij zich heeft gehad. Hij verliest hierbij echter zijn verblijf in de gevangenis uit het oog en de pertinente motivering in de bestreden beslissing dat zijn gezinsleden in het verleden, met name tijdens zijn detentie, ook reeds gescheiden van hem hebben geleefd en met restricties op het vlak van de communicatiemogelijkheden. Met dit betoog slaagt hij er niet in afbreuk te doen aan de gedegen beoordeling in de bestreden beslissing.
Verder benadrukt verzoeker zijn Russische nationaliteit en stelt hij dat niet wordt verduidelijkt hoe het gezinsleven zou moeten worden verdergezet als hij in Rusland verblijft en zijn gezinsleden in België. Hij blijkt de motieven hierover echter wel degelijk te kennen, nu hij vervolgt dat "geregeld weg en weer reizen om de kinderen te zien" "de facto onmogelijk is gelet op de problemen met en in Rusland, nog los van het economisch aspect" en dat contacten via de moderne communicatiemiddelen volgens hem geen volwaardig gezinsleven vormen. Nog betoogt hij dat van zijn gezinsleden niet kan worden verwacht dat zij mee naar Rusland zouden moeten verhuizen. Verzoeker maakt met zijn kritiek duidelijk dat hij het nog steeds niet eens is met de door het bestuur en de Raad reeds gemaakte beoordeling. Hij slaagt er echter niet in om enig werkelijk nieuw element naar voor te brengen inzake de beoordeling die hieromtrent reeds werd doorgevoerd in het arrest van de Raad van 16 augustus 2023 en waarin reeds werd vastgesteld dat verweerder het standpunt kon innemen dat het gezinsleven in redelijkheid ook buiten België kan worden verdergezet, alsook dat – in subsidiaire orde – het gezinsleven ook mogelijk is door gebruik te maken van de moderne communicatiemiddelen en bezoeken in het buitenland. Hierbij werd ook reeds vastgesteld dat verzoeker niet concreet kon aantonen dat het gewapend conflict tussen de Russische Federatie en Oekraïne een beletsel vormde om het gezinsleven buiten België verder te zetten en ondanks dit conflict de beoordeling overeind liet dat het gezinsleven ook mogelijk is door, wanneer de gezinsleden in België wensen te blijven, gebruik te maken van de moderne communicatie-middelen en bezoeken in het buitenland. Verzoeker beperkt zich tot een blote en algemene bewering dat zulks "de facto onmogelijk" is, andermaal zonder dit concreet aan te tonen.
[…]
3.14. Verzoeker wijst verder op "doorgedreven economische banden" waaraan volgens hem een belangrijk gewicht moet worden gegeven. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert echter dat deze banden – opnieuw – in rekening zijn gebracht, zowel bij de beoordeling inzake het actueel en ernstig gevaar voor de openbare veiligheid als bij het in rekening brengen van verzoekers persoonlijke belangen. Verweerder wees er opnieuw op dat verzoeker deels heeft gewerkt onder de naam en met de identiteitsdocumenten van een andere persoon, waarna hij ook een ziekte- en invaliditeitsuitkering genoot op naam van deze andere persoon, wat hoegenaamd niet getuigt van respect voor de Belgische regelgeving. Nog merkte hij andermaal op dat verzoeker enkel tijdelijk vrije toegang tot de Belgische arbeidsmarkt heeft gekregen door zijn veelvuldige aanvragen voor gezinshereniging. Verzoeker gaat nergens concreet in op deze motieven en toont niet aan dat de gedane beoordeling onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is."

2.2.13. Verzoeker verwijst in zijn middel nog naar artikel 24, lid 2 van het EU-Handvest, artikel 22bis van de Grondwet en artikel 3 van het VN-Kinderrechtenverdrag, meer bepaald naar het in deze artikelen bepaalde dat het belang van het kind de eerste overweging moet zijn bij elke beslissing die het kind aangaat. Het hoger belang van het kind werd echter reeds betrokken in de voormelde beoordeling, zodat kan worden volstaan met een verwijzing naar deze beoordeling.

2.2.14. Nu verzoeker niet aannemelijk heeft kunnen maken dat enige hogere rechtsnorm er aan in de weg stond dat hem bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten, kan een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet evenmin blijken. Op basis van de voorgaande bespreking blijkt evenmin dat het bestreden bevel is genomen met miskenning van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheids- of het proportionaliteitsbeginsel.

2.2.15. Artikel 43 juncto artikel 45 van de Vreemdelingenwet heeft ten slotte betrekking op beslissingen tot weigering van binnenkomst of verblijf aan burgers van de Unie of hun familieleden. De thans bestreden beslissing betreft op zich geen dergelijke beslissing, zodat niet blijkt dat dienstig de schending van deze artikelen kan worden aangevoerd.

2.2.16. Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, is ongegrond.

2.3. Aangezien de Raad bevoegd is om zich rechtstreeks uit te spreken over het beroep tot nietigverklaring, hoeft er niet langer uitspraak te worden gedaan over de vordering tot schorsing (artikel 1.9, tweede lid van de RvV-wet).

3. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op negenentwintig september tweeduizend zesentwintig door:

I. CORNELIS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A. DECUYPER,	toegevoegd griffier.
De griffier,	De voorzitter,
A. DECUYPER	I. CORNELIS